

Arrest

nr. 306 463 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. KALIN en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je Tadzjiek en soennitisch moslim. Je werd geboren in het jaar 2007 in Taloqan, de hoofdstad van de provincie Takhar. Je ging naar school tot de zesde graad en studeerde daarnaast ook de Koran in de moskee of madrassa vlakbij jouw huis. Negen jaar geleden werd je papa vermoord door je neven, de zonen van je ooms langs vaderskant, wegens een grondconflict. Na het overlijden van je vader leefden jij en je moeder nog alleen thuis. Je oudere zussen zijn immers allemaal gehuwd en woonden apart, bij hun echtgenoten.

Na de dood van je vader kreeg je problemen met je schoonbroer A.R. (de man van je zus F.) die lid was van de taliban. Hij zei dat je niet verder mocht studeren op school en dat je in plaats daarvan naar de madrassa van de taliban moest gaan. Nog even bleef je in het geheim naar school gaan, maar toen je schoonbroer dit

beseftte bracht hij je naar de madrassa van de taliban. Hij zei dat je in de madrassa moest studeren om talib te worden, en je moeder was te bang van hem om hier iets tegen te doen. Elke dag bracht je schoonbroer je naar deze madrassa. Sommige dagen vluchtte je weg nadat hij je had afgezet en ging je weer naar huis. Wanneer je spijbelde telefoneerde het hoofd van de madrassa naar je schoonbroer en maakte je schoonbroer soms ruzie met jou. Daarnaast kwamen vijf of zes maanden na de dood van je vader je neven (die je vader eerder vermoordden) plots op bezoek bij je thuis. Ze bedreigden jou en je moeder en zeiden dat jullie de regio moesten verlaten omdat je moeder na de dood van je vader een klacht had ingediend bij de politie. Jij en je moeder bleven echter gewoon thuis wonen, en dienden geen andere klachten meer in.

Verschillende jaren later, toen je zus N. en haar man van plan waren om naar Iran te gaan, besloot je moeder dat je moest meegaan omdat je geen toekomst in Afghanistan had. Samen met je zus en haar man reisde je in de vijfde maand van het jaar 1399 (Gregoriaanse kalender: juli / augustus 2020) van Afghanistan naar Iran. Ze stuurden je naar je andere zus (L.) in Teheran, waar je ongeveer twee maanden bleef. Vervolgens reisde je alleen verder naar Turkije en werkte je daar anderhalf jaar in een koeienkwekerij, een job die de man van je zus L. voor je had geregeld. Nadat je genoeg geld had verzameld om verder te trekken kwam je via Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. Je zus Z. (CG:[...], OV:[...]) was immers reeds in België. Haar eerste twee verzoeken om internationale bescherming werden echter afgewezen omdat ze reeds internationale bescherming in Roemenië geniet. Momenteel loopt een beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban. Ze zouden je slaan als je hun regels en wetten niet volgt en je schoonbroer zou je vragen waarom je gevlucht bent. Ook kan je niet terug naar Afghanistan omwille van het conflict met je neven.

Je legde zelf geen documenten neer ter ondersteuning van jouw verzoek. Jouw voogd prestanteerde tijdens het onderhoud een lijst van je afwezigheidsdagen op school hier in België, een proces-verbaal opgesteld door de politie omdat je een bromfiets bestuurde zonder rijbewijs, en de bijlage 26quinquies van je zus Z..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet jou kunnen worden toegekend.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen over je problemen met je schoonbroer A.R., die je verplicht zou hebben om naar een madrassa van de taliban te gaan. Verschillende inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden doen immers afbreuk aan je relaas.

Zo verklaarde je tijdens het onderhoud bij het CGVS dat je vader negen jaar geleden overleed (CGVS p.7), oftewel toen jij zelf zo'n zes of zeven jaar oud was. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf je tijdens twee verschillende interviews aan dat je vader zo'n zeven, acht of negen jaar geleden overleed, en dat je aldus ongeveer zeven jaar oud was destijds (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling d.d.26.07.2022 p.3 en Verklaring DVZ d.d.31.01.2023 p.9). Verder verklaarde je aan het CGVS dat je schoonbroer je zo'n twee maanden na de dood van je vader heeft gedwongen om te stoppen met school en

om in een madrassa van de taliban te gaan studeren (CGVS p.13, 19-20). Gevraagd hoelang je naar school ging stelde je echter dat je tot de zesde graad studeerde, in het "Mominabad Secundair Onderwijs" (CGVS p.12). Je stelt met andere woorden enerzijds dat je slechts zeven jaar oud was toen je vader overleed en je schoonbroer je twee maanden later dwong om te stoppen met school, maar tegelijkertijd ook dat je tot de zesde graad naar school zou gegaan zijn, hetgeen onmogelijk is. Bij de DVZ verklaarde je dan weer dat je in het vierde jaar zat toen je stopte met school (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling d.d.26.07.2022 p.4 en Verklaring DVZ d.d.31.01.2023 p.6), wat echter nog steeds niet overeenkomt met een leeftijd van zeven jaar en evenmin met je huidige verklaring dat je tot de zesde graad zou geweest zijn. Daarbij valt het op dat je in eerste instantie tot twee maal toe aan het CGVS verklaarde dat je niet naar school ging in Afghanistan (CGVS p.6 12). Pas wanneer je een derde keer gevraagd werd of je helemaal niet naar school ging verklaarde je plots dat je wél voor een "korte periode" naar school ging, hetgeen dan weer alle dagen tot de zesde graad bleken te zijn (CGVS p.12-13). Dergelijk wisselende verklaringen wekken onvermijdelijk de indruk dat je niet de volledige waarheid wenst te vertellen, of bepaalde informatie tracht achter te houden of anders voor te stellen, wat vraagtekens plaatst naast je algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven stelde je bij de DVZ dat je vier à vijf maanden naar de madrassa ging en dat je schoonbroer je verplichtte (zie Verklaring DVZ d.d.31.01.2023 p.6). Aan het CGVS liet je echter verstaan dat je schoonbroer je reeds twee maanden na de dood van je vader verplichtte om naar een madrassa van de taliban te gaan (CGVS p.19-20), en dat je daar naartoe ging tot aan jouw vertrek uit Afghanistan (CGVS p.14). Volgens deze verklaring zou je met andere woorden slechts zeven jaar oud geweest zijn toen je schoonbroer je verplichtte om naar de madrassa te gaan en zou je dit gedaan hebben tot in de vijfde maand van het jaar 1399 (CGVS p.11-12), hetgeen overeenkomt met juli of augustus 2020, oftewel tot je zo'n dertien jaar oud was. Je verklaarde aan het CGVS ook dat je voor "lange periode" in de madrassa van de taliban studeerde (CGVS p.13-14), wat dus neer zou komen op zo'n zes jaren in totaal, maar wat iets helemaal anders is dan wat je eerder zei bij de DVZ. Geconfronteerd met deze verklaring zei je dat je je tijdens je kleine interview misschien hebt vergist of onder druk stond, hetgeen gelet op de grootte van de tegenstrijdigheid echter weinig kan overtuigen.

Voorts is het bevreemdend dat je schoonbroer je twee of drie weken na de dood van je vader vroeg om te stoppen met school, maar dat je toch nog ongeveer twee maanden "in het geheim" zou gegaan zijn totdat hij het "besefte" en je naar de madrassa van de taliban bracht (CGVS p.20). Je stelde immers ook dat je moeder niets kon zeggen of doen tegen je schoonbroer en dat ze bang van hem was (CGVS p.20). Ook omschreef je je schoonbroer als een agressief en gewelddadig persoon. Voor de dood van je vader had hij je nooit geslagen, maar nadien deed hij dit wel (CGVS p.20-21). Dat jij desondanks je school verderzette nadat hij je uitdrukkelijk had gezegd om dit niet meer te doen, is weinig aannemelijk. Daarbij waren je verklaringen over de madrassa van de taliban (waar je schoonbroer je naartoe bracht) bijzonder oppervlakkig en allesbehalve doorleefd. Zo gaf je onder meer aan dat je in deze madrassa "een hele boel boeken" leerde maar gevraagd welke boeken bleek je de namen of titels vreemd genoeg vergeten (CGVS p.21). Je zei dat ze over mensen, hun karakter en behandeling gingen, en dat de taliban jullie probeerde te brainwashen, maar je kon je tegelijkertijd niets herinneren over de boeken in kwestie (CGVS p.21). Gevraagd wat je concreet leerde in de madrassa luidde je antwoord dat er een oude persoon met een luidspreker voor jullie zat, maar kon je opnieuw geen concrete voorbeelden geven. Je weet zelfs niet wie deze persoon was die jullie toesprak, en evenmin wie de andere personen waren die hem kennelijk afwisselden (CGVS p.21). Verder is het weinig geloofwaardig dat je schoonbroer je (zes jaar lang) elke dag naar deze madrassa bracht maar jij op sommige dagen "ontsnapte" en terug naar huis ging. Het hoofd van de madrassa telefoneerde dan naar je schoonbroer die vervolgens ruzie met jou maakte (CGVS p.22-23), maar tot een wijziging van de situatie kwam het niet. Behalve de ruzies met je schoonbroer ondervond je geen problemen omwille van het spijbelen (CGVS p.23), niet in de madrassa zelf en niet met andere talibanleden. Een ander bijzonder merkwaardig gegeven is dat je de weg naar deze madrassa helemaal niet kon beschrijven.

Zo zei je dat er een weg was die rechtstreeks ging, maar dat je hem vergeten bent. Je herinnert je niets van de weg, behalve dat jullie de stad passeerden en daarna naar een dorp gingen (CGVS p.23). Gevraagd wat je zoals tegenkwam onderweg bijvoorbeeld verklaarde je "niets", en ook de madrassa zelf omschrijven lukte je amper tot niet. Het enige dat je spontaan kon zeggen was dat het een groot huis was met geen andere huizen errond, enkel bomen (CGVS p.23-24), wat echter opnieuw niet kan overtuigen. Al even frappant is je verklaring dat sommigen de nacht doorbrachten in de madrassa, maar dat jouw schoonbroer je daar steeds kwam ophalen en jij de nacht bij je moeder spendeerde (CGVS p.24). Indien je werkelijk meerdere keren per week spijbelde en het hoofd van de madrassa je schoonbroer telkens inlichtte, is het bizar dat hij je nooit verplichtte om net zoals de andere jongens in de madrassa te blijven slapen. Ook valt het op dat je amper iets weet of kan vertellen over de andere jongens die ook naar deze madrassa gingen. Je zei dat ze afkomstig waren van Takhar maar dat je niet wist van waar in Takhar precies, en dat je niemand onder hen kende (CGVS p.24). Gevraagd of je dan geen vrienden of kennis maakte met sommige jongens verklaarde je dat dit niet het geval was en dat je telkens in een hoekje zat en hilde (CGVS p.24), hetgeen behoorlijk twijfelachtig is. Zoals eerder reeds aangestipt ging je immers zo'n zes jaren naar deze madrassa (zie supra),

en dit meerdere keren per week (CGVS p.22-23). Dat je nooit contact zou gehad hebben met de andere jongens daar, of nooit opgevangen zou hebben van welke plaatsen zij afkomstig waren, is niet geloofwaardig.

Daarnaast haalde je aan dat je neven langs vaderszijde, die je vader jaren geleden vermoordden wegens een conflict over een stuk grond (CGVS p.7), ook problemen hadden met jou en je moeder (CGVS p.24). Je stelde dat zij je ganse familie wilden afmaken, en dat je vader (voor zijn dood) door hen werd bedreigd (CGVS p.24-25). Zo'n vijf of zes maanden na je vaders dood kwamen deze neven naar jullie huis en bedreigden ze jou en je moeder daar opnieuw. Ze zeiden dat jullie deze plaats moesten verlaten en dat ze jullie anders zouden vermoorden (CGVS p.25), omdat je moeder na de dood van je vader een klacht indiende bij de politie (CGVS p.26). Gevraagd wat jij en je moeder na deze bedreiging deden zei je echter verrassend genoeg "niets", en dat jullie geen andere klachten meer indienden (CGVS p.26). Jullie bleven gewoon in jullie eigen huis in Taloqan en hadden verder geen problemen meer met deze neven (CGVS p.26), wat de ernst en de geloofwaardigheid van hun verklaarde bedreiging minstens ondermijnt. Je bleef na de dood van je vader immers nog zo'n zes jaren in Afghanistan, terwijl jij en je moeder ook gewoon in het huis van je vader (waar deze neven jullie kwamen bedreigen) bleven wonen (CGVS p.6-7). Voorts lijkt de beslissing in verband met je vertrek uit Afghanistan eerder toevallig en uit opportunisme genomen, dan uit een gegronde vrees voor vervolging. Zo zei je immers dat je moeder dit besloot toen je zus (N.) en haar man van plan waren om naar Iran te gaan omdat ze economische en financiële problemen hadden (CGVS p.26). Gevraagd of zij ook problemen hadden met je schoonbroer (R.) stelde je dat dit eveneens het geval was, maar konden je verklaringen hierover opnieuw niet overtuigen. Je zei dat de man van je zus N. kwaad geworden zou zijn op R. toen hij hoorde dat hij je niet meer naar school liet gaan en dat ze ruzie maakten (CGVS p.26), maar tot ernstige problemen kwam het over die verschillende jaren blijkbaar niet. Bovendien is het opvallend dat je je huis in Taloqan ook zonder problemen kon verlaten samen met deze zus en haar man (CGVS p.27), en dit terwijl je schoonbroer R. en je andere zus vlakbij wonen (CGVS p.9, 19). Ook na jouw vertrek ondervond je moeder geen problemen met je schoonbroer R. (CGVS p.30), wat je verklaarde problemen met en vrees voor hem alleen maar verder in vraag stelt. Je schoonbroer zou immers weten dat je Afghanistan verlaten hebt en je moeder gevraagd hebben waarom zij je wegstuurde (CGVS p.30-31), maar een grotere of ernstige kwestie is het blijkbaar niet geworden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heb je niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat je er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet je zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap.

IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Taloqan (district), Takhar (provincie), Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat

heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont

enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot minstens 13-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging je er verschillende jaren naar school en naar de madrassa (CGVS p.12-13), heb je nog contact met je mama en sommige van je zussen (CGVS p.12 29-30) en heb je ook verschillende tantes langs moederszijde in Afghanistan met wie je vroeger een goede relatie had (CGVS p.17). Voorts legde je voogd een attest neer van je school in België waaruit blijkt dat je het afgelopen schooljaar veelvuldig afwezig was (CGVS p.3), en verklaarde je regelmatig bij je zus Z. (CG: [...], OV: [...]) te verblijven die in Luik woont en hier met een Afghaan getrouwd is (CGVS p.4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"- Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, samenwerkingsplicht,
- Schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83,
- Schending van art. 57/5ter, §2 Vreemdelingenwet.”

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“[...]

Het CGVS is van oordeel dat verzoekende partij op basis van zijn verklaringen geen beschermingsstatuut kan verkrijgen, quod non.

De identiteit en de herkomst van verzoekende partij wordt niet in twijfel getrokken doch het CGVS is van oordeel dat er geen gegronde vrees aannemelijk zou kunnen worden gemaakt.

2.1. Wat betreft het overlijden van de vader en wat betreft de madrassa

Het CGVS stelt in de motivering van de bestreden beslissing het volgende: [...]

Verzoekende partij kan de motivering van het CGVS niet volgen.

De vader van verzoekende partij is gestorven toen verzoekende partij nog heel jong was.

Het is voor hem aldus moeilijk om juiste data en periodes en gebeurtenissen van die periode, de periode ervoor en erna te herinneren.

Dit is ook begrijpelijk gezien zijn jonge leeftijd. Bij het nalezen van de beslissing en de motivering van het CGVS blijkt evenwel dat het CGVS hiermee geen rekening blijkt te houden.

Verzoekende partij heeft het gevoel dat bepaalde zaken in de vertalingen verloren zijn gegaan en wenst daarom het volgende te verduidelijken.

De vader van verzoekende partij is gestorven toen verzoekende partij 9 jaar oud was.

Verzoekende partij is gestopt met school toen hij in het 6 de leerjaar was.

Hij was toen 10 jaar oud.

Hij ging wel al vanaf de leeftijd van 4 jaar naar school maar dit was samen met zijn zus.

Hij kan op die leeftijd in principe niet ingeschreven worden op school, maar omdat hij samen met de zus naar school ging, ging dit wel.

Nadat hij met school gestopt was, is hij nog 3 of 4 jaar naar de madrassa gegaan onder druk van zijn schoonbroer.

Na het overlijden van zijn vader is verzoekende partij dus nog een periode naar school gegaan.

De schoonbroer was hiervan op de hoogte maar hij maakte hierover ruzie met de moeder van verzoekende partij.

Verzoekende partij erkent dat hij niet op alle vragen gedetailleerd heeft kunnen antwoorden.

Hij is van oordeel dat zijn antwoorden wel voldoende moeten worden geacht gezien zijn specifiek profiel en de situatie waarin hij zich bevond.

Het CGVS gaat voorbij aan deze specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS redelijk moet blijven bij de beoordeling van de antwoorden die verzoekende partij heeft gegeven en moet rekening houden met de specifieke elementen van de persoon van verzoekende partij en de omstandigheden waarin hij zich bevond om alzo te oordelen of er al of niet een reëel risico is.

Er mag verwacht worden dat de vragen zijn aangepast aan zijn leeftijd en de antwoorden ook worden geïnterpreteerd rekening houdend met zijn leeftijd en de situatie waarin hij zich bevindt (vertrek jaren geleden, opgelopen trauma's, reisweg...), quod non.

Verzoekende partij is immers nog jong.

Op het moment van het persoonlijk onderhoud was verzoekende partij nog 15 jaar oud.

Op het moment van de feiten was hij aldus nog veel jonger.

Zo was hij bijvoorbeeld nog jong toen hij naar de madrassa moest gaan. Bovendien interesseerde de madrassa hem niet en werd hij verplicht hiernaar toe te gaan. Daarnaast betreft het ook al gebeurtenissen van jaren geleden.

Het is dan ook begrijpelijk dat de antwoorden van verzoekende partij op de vragen over de madrassa beperkt zijn.

De motivering van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.

2.2. Wat betreft de problemen met neven

Het CGVS stelt in de motivering van de bestreden beslissing het volgende: [...]

Verzoekende partij volgt de motivering van het CGVS niet.

Na dreigementen van de neven, heeft de moeder de klacht terug ingetrokken en werd er geen nieuwe klacht ingediend.

Verzoekende partij vermoedt dat daardoor de neven hen meer met rust hebben gelaten.

Als de neven hem zouden tegenkomen dan zouden er nieuwe problemen zijn maar ze verblijven niet in de buurt en ze zijn elkaar niet tegengekomen.

Daarnaast is verzoekende partij verbaasd te lezen dat er opportunistische redenen zouden zijn om het land te hebben verlaten;

Dit is niet het geval.

Om aan de problemen voornamelijk deze met de schoonbroer te kunnen ontsnappen, is verzoekende partij vertrokken met zijn zus en schoonbroer naar Iran waarna hij verder is kunnen reizen.

Verzoekende partij wil natuurlijk dat hij hier verder kan studeren en zou ook graag willen dat zijn moeder hem kan bijstaan.

Dit is ook begrijpelijk. Elk kind of elke jongere en verzoekende partij is een minderjarige wil verblijven met diens moeder.

De motivering van het CGVS kan niet worden weerhouden.

2.3. Wat betreft zijn profiel - verwestering – integratie

Verzoekende partij volgt ook op dit vlak de visie van het CGVS niet.

De interpretatie van de Islam is een belangrijk element net als het niet eens zijn met de strikte interpretatie van de Islam door de Taliban of het niet praktiseren van de Islam overeenkomstig deze strikte en extreme toepassing van de regels van de Islam of minstens dat die schijn aanwezig is.

Voor de taliban is het immers voldoende om een persoon te viseren als deze persoon als verwesterd zou kunnen worden beschouwd.

Daarnaast heeft verzoekende partij voldoende concrete elementen bijgebracht.

De verklaringen van verzoekende partij zijn duidelijk en voldoende concreet.

Verzoekende partij heeft een specifiek kwetsbaar profiel.

Hij heeft op 13- à 14-jarige leeftijd Afghanistan moeten verlaten en zijn familie moeten achterlaten en is sindsdien niet meer teruggekeerd.

Dit trauma heeft natuurlijk zware littekens achtergelaten voor een jongen op deze jonge leeftijd. In juli 2022, toen hij 14 jaar was, heeft verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in België ingediend, als niet-begeleide minderjarige. Hij verblijft sindsdien in België en was nog eerder in Turkije en daarna in Europa gearriveerd om België te bereiken en nog eerder vertrokken uit Afghanistan.

Hij verblijft dus al ruime tijd in Europa waar hij is gearriveerd als niet begeleide minderjarige op een jonge leeftijd. Hij is momenteel nog steeds minderjarig en is nu 16 jaar oud.

In deze periode heeft verzoekende partij zich goed aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij en heeft hij zich aangepast aan de Westerse normen en waarden.

Hij is niet alleen als minderjarige op jonge leeftijd vertrokken uit Afghanistan.

Hij diende op die jonge leeftijd op basis van beslissingen van de anderen binnen de familie en om onder andere zijn leven te redden en zijn thuisland waar hij is geboren en opgegroeid te verlaten. Dit is enorm traumatiserend voor een jongere op die leeftijd.

Verzoekende partij benadrukt dat hij in Turkije en daarna in Europa en dus ook in België op een andere manier leeft en dit dus al sinds zijn vertrek op 13- à 14-jarige leeftijd waardoor hij een deel van de vormende jaren van zijn leven buiten Afghanistan heeft doorgebracht:

- Hij kleedt zich Westers en heeft een westerse levenswijze aangenomen. Hij heeft geen baard, kort haar ...*
- Hij heeft hier vrienden van verschillende nationaliteiten voor wie hij allemaal evenveel respect heeft en onder wie hij geen onderscheid maakt;*
- Hij volgt nog OKAN lessen en doet zijn best om de taal onder de knie te krijgen.*
- Hij werkt in een restaurant Sushi Time sprl in Ans en dit al sinds april 2023. Hij werkt er in het kader van een studenten job. Hij werkt er 2 dagen per week. Hij draagt hierdoor niet alleen bij aan de maatschappij maar leert in de praktijk ook de taal nog beter.*
- ...*

Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS redelijk moet blijven bij de beoordeling van de antwoorden die verzoekende partij heeft gegeven en moet rekening houden met de specifieke elementen van de persoon van verzoekende partij en de omstandigheden waarin hij zich bevond om alzo te oordelen of er al of niet een reëel risico is.

Er mag verwacht worden dat de vragen zijn aangepast aan zijn leeftijd en de antwoorden ook worden geïnterpreteerd rekening houdend met zijn leeftijd en de situatie waarin hij zich bevindt (vertrek al jaren geleden, opgelopen trauma's, reisweg...).

Er werd duidelijk niet op een algemene wijze verwezen naar een verblijf in Europa. Er werd een volledig beeld geschapen en een geheel van concrete elementen samen met een verblijf.

Het ene kan niet los van het andere gezien worden.

Verzoekende partij is van oordeel dat het geheel van al deze gegevens voldoende moet zijn om een beschermingsstatuut te verkrijgen. Hij vreest de taliban en deze vrees is reëel omwille van zijn verblijf in het buitenland en omwille van de verwestering, om als ongelovige, verrader... te worden beschouwd.

Het geheel van de elementen van verzoekende partij (verblijf in het Westen voor geruime tijd, overname van de normen en waarden van het Westen, zijn levenswijze, jonge leeftijd bij vertrek en jonge leeftijd bij aankomst en nu nog steeds minderjarig ...) dat er een beschermingsstatuut moet worden toegekend.

Deze elementen zijn allemaal voldoende concreet en het CGVS dient hier dan ook rekening mee te houden.

Indien het CGVS hieromtrent bijkomende informatie wou of verwachtte, had het CGVS deze vraag eenvoudig, duidelijk en uitdrukkelijk kunnen stellen aan verzoekende partij.

Het is onredelijk en onaanvaardbaar om alle verantwoordelijkheid in de schoenen te schuiven van de verzoekende partij, die nog steeds minderjarig is.

Het CGVS heeft tevens zijn verplichtingen.

Indien het CGVS over bepaalde zaken onvoldoende informatie had, dan had het CGVS minstens een vraag moet stellen aan verzoekende partij.

In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij het middel geschonden heeft en in elk geval haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet weerhouden worden en het middel is ernstig en gegrond.

De bespreking van de bronnen en de rapporten met betrekking tot Afghanistan

[uitgebreide uiteenzetting inzake de situatie in Afghanistan voor terugkeerder op basis van talrijke rapporten, verslagen en persberichten]

In casu heeft verzoekende partij een risicoprofiel (supra) minstens zijn er risico verhogende factoren.

Alle elementen tezamen moeten in overweging worden genomen omdat deze tezamen juist aantonen dat verzoekende partij een zeker risicoprofiel, minstens verschillende risico verhogende factoren heeft.

Verzoekende partij heeft bovendien niet gehandeld conform de islamitische geloofsleer zoals zeer strikt geïnterpreteerd door de taliban.

Een beschermingsstatuut dient dan ook te worden toegekend.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat het middel ernstig en gegrond is."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 48/4, Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt: [...]"

De kritiek hierboven onder de titel "De bespreking van de bronnen en de rapporten met betrekking tot Afghanistan", blijft dan ook hier volledig overeen.

Verzoekende partij verwijst naar deze uiteenzetting die hier als hernomen moet worden beschouwd.

Naast het profiel en de verwestering zoals hierboven aangehaald en alhier voor herhaald moet worden beschouwd, verwijst verzoekende partij ook specifiek naar de precaire financiële en precaire humanitaire situatie van alle burgers in Afghanistan.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Loonattest 2023.09

4. Bewijs betalingen loon als student juli en augustus 2023".

2.3. Bij aanvullende nota van 9 april 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

2.4. Bij aanvullende nota van 11 april 2024 verwijst verzoeker middels URL naar landeninformatie en een arrest van de Raad en actualiseert hij zijn analyse van de situatie in Afghanistan en het risico voor terugkeerders.

2.5. Ter terechtzitting vult verzoeker de inventaris bij zijn aanvullende nota van 11 april 2024 aan met twee stukken (getuigenissen in verband met zijn schoolloopbaan), die hij ook neerlegt:

"1. Attest 2 april 2024 school

2. Attest 3 april 2024 school

+ identiteitskaarten”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker Afghanistan op dertien- à veertienjarige leeftijd ontvluchtte en dat hij in juli 2022, toen hij veertien jaar oud was, een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn langdurig verblijf in België en persoonlijke situatie en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Verzoeker brengt bij het verzoekschrift en ter terechtzitting stukken bij aangaande de omstandigheden van zijn verblijf in België. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift en aanvullende nota tevens uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa.

4.1. Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de aldaar aanwezige cultuur inzake waarden en normen, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde en persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren ingevolge zijn verblijf in het buitenland.

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming

dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning)”, (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

4.3. Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige vreemdeling en er dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming dan ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend

concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *"Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009"*, § 11-12).

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op dertienjarige leeftijd in juli of augustus 2020 heeft verlaten en op in juli 2022 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming deed in België. Verzoeker werd wegens zijn minderjarigheid een voogd aangewezen.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker goed Frans spreekt en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen (in het bijzonder getuigenissen in verband met verzoekers schoolloopbaan en stukken ter staving van zijn studentenwerk). Uit het geheel van de elementen blijkt onder andere dat verzoeker onderwijs volgt in België, verschillende studentenjobs (waaronder sushi chef) combineert, een vriendenkring heeft opgebouwd en zich sportief engageert.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school en studentenwerk en zijn (dagelijkse) contacten met onder meer zijn leeftijdsgenoten, leerkrachten en voogd. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De maatregelen genomen door de taliban hebben onder meer de vrijheid van beweging, meningsuiting en gedrag van vrouwen en meisjes, alsook hun toegang tot onderwijs, werk, gezondheidszorg, justitie en sociale bescherming, in toenemende mate beperkt. In de praktijk worden vrouwen en meisjes grotendeels begrensd tot hun huiselijke omgeving. Volgens de Speciale Rapporteur van de VN over de mensenrechtensituatie in Afghanistan zijn de schendingen van de rechten van vrouwen en

meisjes grootschalig, systematisch en hardhandig geïmplementeerd, is het beleid van de taliban discriminerend en misogyn en resulteert dit in gendervervolging en een geïnstitutionaliseerd kader van 'gender apartheid' (EUAA *Country Focus: Afghanistan* van december 2023, p. 71 e.v.).

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd.

Deze structurele discriminatie en uitsluiting van vrouwen en meisjes in de Afghaanse maatschappij heeft onmiskenbaar een invloed op het Afghaanse onderwijssysteem in het algemeen. Dat enerzijds het recht op onderwijs aan meisjes en anderzijds de toegang tot werk als leerkracht aan vrouwen wordt ontzegd, heeft een negatieve impact op (de kwaliteit van) het onderwijs in Afghanistan. Dit impliceert dat niet alleen aan meisjes het recht op onderwijs wordt ontzegd, maar dat ook het recht op onderwijs in hoofde van Afghaanse jongens kan worden aangetast. In dit verband dient opgemerkt dat verzoeker op heden onderwijs volgt en dat uit de getuigenis van zijn leerkrachten blijkt dat hij betrokken is bij de schoolgemeenschap en een stiel wenst aan te leren.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijks niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers minderjarige leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Taloqan, de hoofdstad van de provincie Takhar.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie.

De Raad heeft kennis van het feit dat verzoeker op heden nog over een familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder en twee oudere zussen op heden in de provincie Takhar in Afghanistan wonen; verzoekers vader is negen jaar geleden overleden, twee zussen wonen in Iran en verzoekers zus Z. is in procedure in België (verklaring DVZ, vragen 16A en 18). Hoewel verzoekers gezin zich deels in Afghanistan bevindt, dient het beginsel van eenheid van het gezin te worden afgewogen tegen andere elementen die spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker *in casu* zwaarder doorwegen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificeert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij er zich terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS